U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Uherském Hradišti,** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 6 EC 301/2010, o zaplacení částky 5.000 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Český inkasní kapitál, a.s.**, se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 808/66, IČ 27646751, zastoupené JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem v Praze 4, Vyskočilova 1326/5, a žalovaného **V. M.**,

t a k t o :

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 6 EC 301/2010 **j e s o u d .**

II. Usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2010, čj. 6 EC 301/2010-19, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 19. 1. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. o rozhodování (dále jen zákon č. 131/2002 Sb.), který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Uherském Hradišti ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 6 EC 301/2010 a týkající se zaplacení částky 5.000 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu doručeným dne 9. 7. 2010 Okresnímu soudu v Uherském Hradišti se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalovanému zaplatit částku 5.000 Kč s příslušenstvím. Uvedené částky se žalobkyně domáhala z titulu smluvní pokuty, která byla dohodnuta mezi právním předchůdcem žalobkyně (společností UPC Česká republika, a.s., se sídlem v Praze 4, Závišova 5, IČ

00562262) a žalovaným ve *Smlouvě o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací č. 2168839*, uzavřené dne 4. 11. 2008, jejíž nedílnou součástí byly též *Všeobecné podmínky poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společností UPC Česká republika, a.s.* (dále jen „Všeobecné podmínky"). Smluvní pokuta byla sjednána pro případ, že účastník (zde žalovaný) v souvislosti s ukončením poskytování dodávaných služeb nevrátí společnosti UPC Česká republika, a.s., poskytnuté doplňkové zařízení ve lhůtě 7 dnů od data ukončení Smlouvy (srov. čl. 3.8 v souvislosti s čl. 3.6 Všeobecných podmínek). Poskytování dodávaných služeb žalovanému bylo ukončeno ke dni 31. 3. 2009. Žalovaný byl povinen v souvislosti s ukončením poskytování dodávaných služeb vrátit doplňkové zařízení DSR 4101/58, dosud však uvedené zařízení nevrátil. Na základě *Smlouvy o postoupení pohledávek*, uzavřené dne 14. 4. 2010, postoupila společnost UPC Česká republika, a. s., svou pohledávku za žalovaným žalobkyni (Český inkasní kapitál, a.s.). Podáním ze dne 28. 4. 2010 byl žalobce obeznámen o postoupení pohledávky a současně vyzván k uhrazení dlužné částky. Žalovaný však svůj závazek do dnešního dne nesplnil, a žalobkyně proto, v souladu s čl. 3 a 6 Všeobecných podmínek, nárokuje smluvní pokutu ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím.

Okresní soud v Uherském Hradišti vydal elektronický platební rozkaz ze dne 21. 9. 2010, čj. 6 EC 301/2010-8, kterým žalovanému uložil, aby do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu zaplatil žalobkyni pohledávku ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení ve výši 8.220 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně. Proti uvedenému elektronickému platebnímu rozkazu podal žalovaný dne 29. 10. 2010 odpor.

Okresní soud v Uherském Hradišti poté usnesením ze dne 14. 12. 2010, čj. 6 EC 301/2010-19, řízení o návrhu žalobkyně zastavil (výrok I.), neboť s odkazem na § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), shledal, že nejsou splněny podmínky řízení a v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř. je nutné řízení o žalobě zastavit a věc postoupit správnímu orgánu. V odůvodnění uvedl, že projednání a rozhodnutí dané věci brání nedostatek pravomoci soudu. Soud dále uzavřel, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.) s tím, že se žalobkyni vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 300 Kč (výrok IV.).

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. Navrhovatel uvedl, že věc nelze kvalifikovat jako spor, k jehož rozhodnutí by byl kompetentní. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně požaduje uhradit smluvní pokutu ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím za nevrácení doplňkového zařízení. Navrhovatel namítá, že věcný předpoklad pro určení jeho pravomoci podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve sporu chybí, když uvedené plnění není službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž nárokem ze soukromoprávní smlouvy podle občanského zákoníku. S ohledem na uvedené se navrhovatel domnívá, že se jedná o spor, k jehož rozhodnutí je dána pravomoc odpůrce.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud v Uherském Hradišti v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda má o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni smluvní pokutu ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím za nevrácení výše specifikovaného doplňkového zařízení rozhodnout soud nebo navrhovatel.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ *rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

Zvláštní senát se k otázce rozhodovací pravomoci ve věci smluvní pokuty za nevrácené zapůjčené zařízení, jehož prostřednictvím je uživateli poskytována služba elektronických komunikací, v minulosti již opakovaně vyjádřil. Například z usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, se podává, že smluvní pokuta „*typickým soukromoprávním institutem; jde o způsob zajištění závazku, jehož účelem je zpravidla peněžitá sankce za porušení či nesplnění (smluvní) povinnosti (...). Při posuzování pravomoci k rozhodování sporu na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je však nutné především vycházet z charakteru povinnosti, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je tudíž vztahem příčiny a následků, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určujícím pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za níž je smluvní pokuta vymáhána (...) Předmětem řízení v této věci je (...) smluvní pokuta za porušení povinnosti vrátit vypůjčený satelitní komplet poté, co byla smlouva ukončena. Výpůjčka věci je přitom běžný soukromoprávní vztah a rozhodnutí o smluvních sankcích plynoucích z porušení povinností vztahujících se k výpůjčce tedy přísluší soudu*“. Zmínit lze též usnesení ze dne 29. 5. 2012, čj. Konf 30/2012-14, kde zvláštní senát konstatoval, že „*[n]elze zpochybnit, že bez zapůjčeného zařízení by nebylo možné služby na základě zákona o elektronických komunikacích provozovat, to ovšem z výpůjčky nečiní službu elektronických komunikací. Přestože k výpůjčce došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací, rozhodování o smluvní pokutě vyplývající z porušení povinnosti vrátit vypůjčené zařízení zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; tato věc tedy patří do příslušnosti soudů.*“ Tato judikatura je následována i dalšími rozhodnutími zvláštního senátu – viz například usnesení ze dne 19. 2. 2015, čj. Konf 15/2014-15, nebo usnesení ze dne 22. 12. 2016, čj. Konf 1/2016-12.

S ohledem na výše popsaný skutkový stav věci je zřejmé, že v nyní posuzovaném kompetenčním sporu se jedná o typově totožnou věc jako ve zmiňovaných případech kompetenčních sporů, o kterých zvláštní senát již v minulosti rozhodoval. Žalobkyně se domáhá zaplacení smluvní pokuty vyúčtované jejím právním předchůdcem (poskytovatelem služeb elektronických komunikací) za nevrácené zapůjčené zařízení (zde doplňkové zařízení), jehož prostřednictvím byly žalovanému poskytovány služby elektronických komunikací. Nejedná se tedy o situaci, kdy by se osoba vykonávající komunikační činnost (potažmo její právní nástupce) domáhala úhrady smluvní pokuty sjednané pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací. Neuhrazení ceny za poskytnutou službu by bylo porušením povinnosti dle zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu by byl na toto porušení zákona přímo navázán; v takovém případě by pravomoc pro vydání rozhodnutí svědčila Českému telekomunikačnímu úřadu. V nyní posuzované věci se ovšem jedná o spor z výpůjčky věci, kdy smluvní pokuta stíhá porušení povinnosti vrátit vypůjčenou věc při ukončení smluvního vztahu. Výpůjčka je přitom běžný soukromoprávní vztah a rozhodování o smluvních sankcích plynoucích z porušení povinností vztahujících se k výpůjčce tedy přísluší soudu.

Rozhodování v této věci tedy zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje, ale je zde založena obecná pravomoc soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že ve věci týkající se zaplacení smluvní pokuty ve výši 5.000 Kč s příslušenstvím za nevrácení vypůjčeného zařízení projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2010, čj. 6 EC 301/2010-19, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Uherském Hradišti pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu